

Sygn. akt V KK 135/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. W.**

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 21 maja 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zasądzić od skazanego B. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w D. wyrokiem z dnia 4 czerwca 2019 r, sygn. akt II K (...), uznał m.in. B. W. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł każda. Orzekł również wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 6000 zł na rzecz Stowarzyszenia „S. ” w D..

Po rozpoznaniu apelacji między innymi obrońcy B. W. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał względem wspomnianego oskarżonego w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego B. W. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

„1. uznanie przez Sąd, iż skazany B. W. jest osobą karaną, co stanowi rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia mimo, iż z treści karty karnej wynika, że w momencie wyrokowania przez Sąd I Instancji był on od 12.2.2014 roku osobą niekaraną, co oczywiście musiało mieć wpływ na treść orzeczenia o karze,

2. rażąco obrazę prawa przez wymierzenie skazanemu kary nieproporcjonalnie surowej w stosunku do kary orzeczonej wobec innego skazanego w tej samej sprawie tj. przez wymierzenie skazanemu, niekaranemu, kary w wysokości prawie 1/3 kary wymierzonej głównemu oskarżonemu za występki dotyczący obrotu środkiem odurzającym 26-krotnie mniejszej ilości co jest proceduralnie postępowaniem niesprawiedliwym. Takie postępowanie miało istotny wpływ na treść wyroku”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary znacząco łagodniejszej. Później sporządzonym pismem wystąpił o wstrzymanie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy oraz opartą na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k.; dodatkowo trzeba zaznaczyć, że postuluje wydanie orzeczenia, którego nie przewiduje art. 537 § 1 k.p.k., określający rodzaje orzeczeń sądu kasacyjnego.

Zgodnie z przepisem art. 519 k.p.k., kasacja przysługuje tylko od prawomocnego orzeczenia, co do zasady wyroku, sądu odwoławczego kończącego

postępowanie. W takim razie zarzuty kasacyjne muszą być skierowane wobec tego orzeczenia, a nie orzeczenia sądu pierwszej instancji. Nie jest bowiem zadaniem Sądu Najwyższego ponawianie kontroli apelacyjnej, ale stwierdzenie, czy w toku tej kontroli doszło do sygnalizowanego przez autora kasacji rażącego naruszenia prawa, względnie zaistniał wypadek, o którym mowa w art. 536 k.p.k. Nadto, w świetle art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, zaś zarzucając niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary, powinna wykazywać, że jest ona następstwem rażącego naruszenia prawa (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., V KK 98/13). Tymczasem kasacja sporządzona przez obrońcę B. W. powyższych warunków nie spełnia.

1. Oba zarzuty skargi są skierowane przeciwko procedowaniu i wyrokowi Sądu pierwszej instancji. Ten bowiem Sąd, rozważając wymiar kary wskazał, że B. W. jest osobą karaną (s. 31 uzasadnienia), co kwestionował w apelacji obrońca. Na marginesie można wspomnieć, że dziwi pominięcie w tej skardze oczywiście nieprawidłowego potraktowania przez Sąd Rejonowy jako okoliczności obciążającej „brak jakiegokolwiek skruchy po stronie podsądnych, brak przyznania się do winy (...), brak jakiegokolwiek refleksji co do popełnionych przez siebie występków”. Celowe będzie też nadmienić, że w uzasadnieniu wyroku Sąd odwoławczy zaznaczył, iż „wymierzone oskarżonym kary są odpowiednie do znaczenia przypisanych im czynów oraz ich społecznej szkodliwości”, co sugeruje, że kwestię ewentualnej karalności skazanego traktował jako niemającą istotnego znaczenia przy ocenie prawidłowości orzeczenia o karze.

Również Sąd pierwszej instancji wymierzył skazanemu kary pozbawienia wolności i grzywny, a w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie modyfikował tych rozstrzygnięć, drugi zarzut kasacji nie jest skierowany przeciwko orzeczeniu tego Sądu.

2. Chociaż w obu zarzutach kasacji jest mowa o rażącym naruszeniu prawa, to skarżący nie podał, które konkretnie przepisy prawa zostały naruszone. Najwyraźniej nie był w stanie tego uczynić, bowiem jest widoczne, że pierwszy zarzut w istocie jest zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (co do karalności B. W.), natomiast drugi zarzut faktycznie sygnalizuje niewspółmierność wymierzonej

skazanemu kary (z kasacji wynika, że obrońca kwestionuje wymiar kary pozbawienia wolności), ale nie wskazuje, że jest to skutkiem rażącego naruszenia określonego przepisu prawa. W takiej postaci kasacja nie spełnia więc wymogów określonych w art. 523 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w postanowieniu. W takim wypadku zbędne było wypowiedzanie się w kwestii wstrzymania wykonania orzeczenia.